06/06/2020

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ: Να αγωνιζόμαστε να Το αποκτήσουμε

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Χίου, Ψαρών και Οινουσσών

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ, 7 Ιουνίου 2020. Θείο κήρυγμα εκ μέρους της Ιεράς Μητροπόλεως Χίου, όπου, καθώς χαρακτηριστικά αναφέρεται: **“Καλὸ εἶναι νὰ κατέχουμε κάποιες θεολογικὲς γνώσεις περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀκόμη καλύτερο, ὅμως, εἶναι νὰ ἀγωνιζόμαστε στὴν καθημερινή μας ζωὴ νὰ Τὸ ἀποκτήσουμε,** γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς ποὺ νοηματοδοτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ πνευματέμφορος Ἅγιος Σεραφεὶμ τοῦ Σαρώφ”.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

«Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν καὶ Πνεύματος ἐπιδημίαν καὶ προθεσμίαν ἐπαγγελίας καὶ ἐλπίδος συμπλήρωσιν. Καὶ τὸ μυστήριον ὅσον, ὡς μέγά τε καὶ σεβάσμιον!», ἀναφωνεῖ ὁ Μέγας Θεολόγος Γρηγόριος καὶ ψάλλουμε, ἐπίσης, κατὰ τὸν ἑσπερινό τῆς ἑορτῆς. Μεγάλη ἑορτὴ ἡ σημερινή, κατὰ τὴν ὁποία τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο κατῆλθε στὸ ὑπερῶο τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐπεφοίτησε στοὺς μαθητὲς τοῦ Κυρίου μᾶς Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς μεταμόρφωσε σὲ Ἀποστόλους Του. Ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας τὰ γενέθλιά της, γιατί ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἡμέρα ξεκίνησε ὁ ἱστορικὸς

βίος της, ὁ ὁποῖος συνεχίζεται μέχρι σήμερα μὲ τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ τὴ μετάδοση τῆς Θείας Χάριτος μέσῳ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων.

Στὴ σημερινὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς λέγει, καὶ μάλιστα μὲ δυνατὴ φωνὴ, τὰ ἑξῆς: « Ἐὰν κάποιος διψᾶ, ἂς ἔρθει σὲ ἐμένα καὶ ἂς πιεῖ. Ἀπὸ αὐτὸν ποὺ πιστεύει σὲ ἐμένα, ὅπως εἶπε ἡ Γραφή, ἀπὸ τὴν κοιλία του, ποταμοὶ ἀπὸ ζωντανὸ νερὸ θὰ ρεύσουν.» Καὶ σχολιάζει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Αὐτὸ τὸ εἶπε γιὰ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖο ἐπρόκειτο νὰ λάβουν αὐτοὶ ποὺ θὰ ἐπίστευαν σὲ αὐτόν.» Ὁ Χριστὸς ἀπευθύνεται σ’ αὐτοὺς ποὺ διψοῦν. Ποιοὶ εἶναι αὐτοί; Εἶναι ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὰ πνευματικὰ ἀγαθά, αὐτοὶ ποὺ ποθοῦν τὴν ἐσωτερικὴ γαλήνη καὶ τὴ μακαριότητα τῆς θείας ζωῆς. Εἶναι «οἱ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην», αὐτοὶ ποὺ λαχταροῦν νὰ ἐφαρμόζουν τὸ Νόμο τοῦ Θεοῦ, τὰ δικαιώματα, τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ, λοιπὸν, ἂς ἔλθουν στὸ Χριστό, γιὰ νὰ πιοῦν καὶ νὰ ξεδιψάσουν. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ πηγὴ τοῦ «ζῶντος ὕδατος», τὸ ὁποῖο μποροῦν νὰ λάβουν οἱ πιστοί Του καὶ ὄχι μόνο θὰ γίνουν παθητικοὶ δέκτες, ἀλλὰ καὶ ἀναμεταδότες αὐτοῦ του νεροῦ. Θὰ ἀποκτήσουν μία δική τους, ἐσωτερικὴ πηγὴ «ὕδατος», καὶ μάλιστα ὄχι ἁπλῶς μία πηγή, ἀλλὰ «ποταμοὺς ὕδατος ζῶντος», οἱ ὁποῖοι θὰ ρέουν πλουσιοπάροχα καὶ ἀκατάπαυστα «ἐκ τῆς κοιλίας αὐτῶν», δηλαδὴ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό τους ψυχικὸ κόσμο, ἀπὸ τὴν καρδιά τους. Τὰ ἴδια περίπου λόγια, μὲ τὸ ἴδιο νόημα , εἶχε ἐπαναλάβει ὁ Χριστὸς καὶ στὴ Σαμαρείτιδα, ὅταν τῆς εἶπε ὅτι τὸ «ὕδωρ τὸ ζῶν», ποὺ θὰ δώσει στὸν πνευματικὰ διψασμένο, θὰ γίνει ἐντός του «πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον.»

Διαπιστώνουμε μία πνευματικὴ χρήση τῆς λέξης «ὕδωρ», σὲ μία προσπάθεια νὰ ἀπεικονισθεῖ ἀνθρωποπαθῶς ἡ ἐπενέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Γιατί, ὅσο πολύτιμο καὶ ἀναντικατάστατο εἶναι τὸ νερὸ γιὰ τὴν ὑλική, βιολογικὴ ὑπόσταση τοῦ ἀνθρώπου, ἄλλο τόσο πολύτιμο εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γιὰ τὴν πνευματικὴ ὕπαρξή του. Τί εἶναι, ὅμως, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα; Ἀξίζει νὰ δώσουμε τὴν ἀπάντηση μελετώντας δύο τροπάρια τῶν Αἴνων τῆς σημερινῆς ἑορτῆς. Στὸ πρῶτο τροπάριο ψάλλουμε: «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἦν μὲν ἀεὶ καί ἐστι καὶ ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ’ ἀεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον καὶ συναριθμούμενον.» Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα πάντοτε ὑπῆρχε, ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχει, δὲν ἔχει ἀρχή, οὔτε τέλος, ἀλλὰ πάντοτε συντάσσεται, εἶναι ἑνωμένο μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸ ὡς τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος. Εἶναι «ζωὴ καὶ ζωοποιοῦν». Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ζωή, ἀλλὰ καὶ μεταδίδει ζωή, εἶναι αὐτὸ ποὺ ζωοποιεῖ κάθε ζωντανὸ ὀργανισμὸ ἐπὶ τῆς γῆς. Εἶναι αὐτὸ ποὺ μεταδίδει στὸν ἄνθρωπο ἐπιπλέον τὴν ὄντως ζωή, τὴν πνευματική. Αὐτὸ σημαίνεται στὴν ἑπόμενη φράση τοῦ τροπαρίου: «Φῶς καὶ φωτὸς χορηγόν». Εἶναι τὸ αὐτόφωτο Φῶς ποὺ «φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον», ἰδιαίτερα δὲ φωτίζει τοὺς Ἁγίους ποὺ ἔχουν ἀνέλθει σὲ ὕψη θείων ἀναβάσεων καὶ μετέχουν τοῦ Ἀκτίστου Φωτός, δηλαδὴ τῶν ἀκτίστων

θείων ἐνεργειῶν. Τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι ἐπίσης «αὐτάγαθον καὶ πηγὴ ἀγαθότητος». Εἶναι τὸ ἴδιο τὸ Ἀγαθόν, ἔχει τὴν ἀγαθότητα ὡς προσωπικὸ ἰδίωμα καὶ παρέχει αὐτὴν τὴν ἀγαθότητα ὡς δωρεά σὲ ὅλη τὴν κτίση. «Δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται καὶ Υἱὸς δοξάζεται». Μέσῳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γνωρίζουμε τὸν Θεὸ Πατέρα, ὅσο εἶναι δυνατὸ στὸν ἄνθρωπο καὶ κατὰ τὸ μέτρο τῆς πνευματικῆς προκοπῆς τοῦ καθενός. Μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δοξάζουμε τὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, καὶ τὸν ὁμολογοῦμε ὡς Σωτήρα μας. Ἄλλωστε, σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, «οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ». «Καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις τῆς Ἁγίας Τριάδος.» Μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γνωρίζεται ἀπὸ ὅλους τὸ μυστήριο τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ἡ δύναμη καὶ ὁ τρόπος ὕπαρξής Της, καὶ καθιερώνεται ἡ προσκύνηση καὶ ἡ λατρεία Της, κατὰ τὸ λεγόμενο ἑνὸς ἄλλου τροπαρίου: «Ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν Ἕνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.»

Στὸ δεύτερο τροπάριο ψάλλουμε: «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον,....., Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως». Εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς Σοφίας καὶ τῆς Συνέσεως τοῦ Θεοῦ, τῆς «ὑπὲρ λόγον καὶ ἔννοιαν», τὸ Πνεῦμα τῆς Ὑπέρτατης Σοφίας, ποὺ ξεπερνᾶ κάθε ἀνθρώπινη σοφία, στὴν ὁποία μετέχουν μόνο οἱ ἄξιοι ἀγωνιστὲς τῆς πνευματικῆς ζωῆς. Εἶναι, ἐπίσης, Πνεῦμα «ἀγαθόν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα». Εἶναι τὸ ἀγαθὸ Πνεῦμα ποὺ κυβερνᾶ τὸν νοῦ τῶν φωτισμένων ἀνθρώπων καὶ καθαρίζει τὶς ψυχές τους ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Εἶναι «Θεὸς καὶ θεοποιοῦν, πῦρ ἐκ πυρὸς προϊόν.» Μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ εἶναι Θεός, ἐπιτυγχάνεται ἡ θέωση, μὲ τὸ νὰ γίνει ὁ ἄνθρωπος «καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ, ποὺ σημαίνει ἀναχώνευσή του μὲ τὴ θεϊκὴ φωτιά. Γιατί φωτιὰ εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸ θεϊκὸ πῦρ καὶ ἀνάβει τὴν πνευματικὴ καὶ σωτηριώδη πυρκαγιά. Εἶναι, ἐπίσης, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα «λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα». Εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπενεργεῖ στοὺς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ, ὁμιλεῖ στὶς καρδιές τους καὶ διαμοιράζει τὰ χαρίσματά Του ἀνάλογα πρὸς τὴν προσωπικότητα τοῦ καθενός. Καὶ συνεχίζει τὸ τροπάριο: «Δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν». Μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στεφανώθηκαν οἱ Προφῆτες, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Μάρτυρες, ὅλοι οἱ Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας ἔλαμψαν καὶ κατατάχθηκαν στὴν Θριαμβεύουσα Ἐκκλησία.

Καλὸ εἶναι νὰ κατέχουμε κάποιες θεολογικὲς γνώσεις περὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀκόμη καλύτερο, ὅμως, εἶναι νὰ ἀγωνιζόμαστε στὴν καθημερινή μας ζωὴ νὰ Τὸ ἀποκτήσουμε, γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος σκοπὸς ποὺ νοηματοδοτεῖ τὴν ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ πνευματέμφορος Ἅγιος Σεραφεὶμ τοῦ Σαρώφ. Ὅσα κι ἂν κάνουμε, ὅσα κι ἂν λέμε, ὅσα κι ἂν σκεφτόμαστε, σὲ αὐτὸ καὶ μόνο πρέπει νὰ συντείνουν, στὸ νὰ ἐγκολπωθοῦμε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πρὶν κλείσουμε τὰ μάτια καὶ ἀφήσουμε τὴν τελευταία μας πνοή. Ἰδιαίτερα στὶς ὀδυνηρὲς ἡμέρες μας, κατὰ τὶς

ὁποῖες ἀπὸ παντοῦ μας κυκλώνουν μυριάδες δοκιμασίες καὶ πειρασμοί, ἂς ἔχουμε πάντοτε τὸ νοῦ μας προσηλωμένο στὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο καὶ ἂς προσευχόμαστε σ' Αὐτὸ ἀδιαλείπτως μὲ τὴν γλυκύτατη προσευχή: «Βασιλεῦ Οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας,....., ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος καὶ σῶσον, Ἀγαθέ, τὰς ψυχᾶς ἡμῶν!» Ἀμήν, γένοιτο!